

Sygn. akt V CZ 19/13

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Anna Kozłowska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marian Kocon

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa Wojskowego Szpitala Klinicznego z Polikliniką
Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej [...]

przeciwko N. L.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 28 maja 2013 r.,

zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Okręgowego w W.

z dnia 1 września 2011 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy odrzucił zażalenie pozwanego na postanowienie rozstrzygające o kosztach procesu zawarte w wyroku z dnia 21 kwietnia 2011 r., z powodu nieusunięcia w określonym terminie braków formalnych tego zażalenia w postaci niewykazania umocowania pełnomocnika skarżącego do działania przed Sądem Najwyższym (art. 87¹ § 1 w zw. z art. 91 i art. 118 § 1 k.p.c.).

W zażaleniu na to postanowienie pełnomocnik pozwanego, zarzucając naruszenie art. 91, art. 118 § 1 i 2 oraz art. 394¹ § 1 pkt 2 k.p.c., domagał się wniósł jego uchylenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest oczywiście uzasadnione.

Zagadnienie skutecznego umocowania pełnomocnika skarżącego do występowania przed Sądem Najwyższym w postępowaniu zażaleniowym w sprawie niniejszej zostało wyjaśnione w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2012 r., sygn. akt V CZ 45/12. Postanowieniem tym Sąd Najwyższy uchylił, jako wadliwe, wcześniejsze postanowienie Sądu Okręgowego odrzucające, z powodu braku wykazania umocowania, zażalenie tego pełnomocnika na postanowienie odrzucające z tej samej przyczyny jego zażalenie na koszty procesu zawarte w wyroku Sądu drugiej instancji. Rzeczą Sądu było zapoznanie się z treścią uzasadnienia rozstrzygnięcia wydanego przez Sąd Najwyższy. Ponadto, zważywszy na niezmieniony stan faktyczny, dokonana tym postanowieniem ocena prawna pozostaje wiążąca.

Można jedynie przypomnieć, że w stanie prawnym obowiązującym w okresie od 22 maja 2009 r. do 3 maja 2012 r., przysługiwanie zgodnie z art. 394¹ § 1 pkt 2 k.p.c., do Sądu Najwyższego, zażalenia, będącego zwykłym środkiem odwoławczym, na postanowienie sądu drugiej instancji co do kosztów, które nie były przedmiotem rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji, powodowało, że w tej części orzeczenie nie ulegało uprawomocnieniu, a Sąd Najwyższy, w tym zakresie, stawał się w istocie sądem drugiej instancji (por. wyrok Trybunału

Konstytucyjnego z dnia 9 lutego 2010 r. SK 10/09 (OTK-A 2010, nr 2, poz. 10). Pełnomocnictwo procesowe, wynikające również z ustanowienia przez sąd (art. 118 § 1 k.p.c.), obejmuje, zgodnie z art. 91 pkt 1 k.p.c., umocowanie do wszystkich łączących się ze sprawą czynności procesowych, aż do jej prawomocnego zakończenia. Możliwość zaskarżenia orzeczenia o kosztach procesu zwykłym środkiem zaskarżenia, jakim było tu zażalenie powodowało, że ustanowiony pełnomocnik nie tracił, wynikającego z udzielonego mu umocowania, uprawnienia do reprezentowania strony w takim postępowaniu zażaleniowym. Stanowisko Sądu wyrażone w zaskarżonym postanowieniu nie trafnie powyższego nie uwzględniło.

Z przedstawionych powodów należało orzec jak w sentencji (art. 398¹⁵ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).